

Kerstmis duurt tot Pasen

Sardinön 2

Het vervolg op de populaire kerstroman van de Devert-zussen

Alle dagen kerst

Jessika Devert
& Annika Devert

Kerstmis duurt tot Pasen

Vertaald door Neeltje Wiersma

SAGA Egmont

Kerstmis duurt tot Pasen

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Julen varar än till påska*

Eerste druk april 2025

Copyright © 2025 Annika Devert & Jessika Devert en SAGA Egmont

NUR 343

ISBN: 9788727232362 (POD paperback)

ISBN: 9788728168912 (e-book)

ISBN: 9788728168929 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

1

‘Mam, kom op, het is bijna twaalf uur!’

Emelie glimlachte naar haar op een na jongste dochter en knuffelde haar.

‘We hebben nog tien minuten tot middernacht en ik ga proberen Sara te bereiken om haar een gelukkig nieuwjaar te wensen, ik kom zo.’

‘Maar je mag het aftellen niet missen!’

Liv keek haar streng aan en bewoog vermanend haar vinger heen en weer, zoals alleen een zelfverzekerde tienjarige dat kan. Emelie deed haar handen omhoog ter verdediging en lachte.

‘Ik zal opschieten, dat beloof ik! Ga nu maar naar Linn en Oskar en haal een glas cola om mee te proosten. Volgens mij zijn Christer en Carina al met het vuurwerk begonnen.’

Liv liep snel weg en Emelie ging naar de keuken voor een moment rust, weg van de feestende en drinkende gasten op de veranda. Ze kon Sussi en Stina horen lachen om iets wat Stig zei en Jenny’s welluidende stem toen ze vertelde over haar kerstyoga

op de berg. Oskars ouders waren uitgenodigd, maar hadden bedankt omdat ze Oskars grootmoeder niet alleen thuis wilden laten. Na de laatste woordenwisseling bij hen thuis, was dat waarschijnlijk maar goed ook. Linn voelde zich niet altijd welkom bij haar grootmoeder, maar ze had in elk geval niets meer gezegd over Linns huidskleur, en dat was fijn. Emelie pakte haar telefoon, scrolde naar Sara's naam in haar contactenlijst en klikte op de groene telefoonhoorn.

‘Ja, hallo?’

‘Hoi schat, met Emelie. Gelukkig nieuwjaar! Je klinkt buiten adem, heb je hardgelopen?’

‘Hoi, voor jou ook een gelukkig nieuwjaar!’

Emelie hoorde de kinderen op de achtergrond schreeuwen en de zwaardere stem van Sara's man toen hij hen tot de orde probeerde te roepen.

‘Oeps, geen rustig Nieuwjaar in Växjö?’

Emelie hoorde Sara iets tegen de kinderen schreeuwen voordat ze terugkeerde naar de telefoon.

‘Nee, het is een beetje chaotisch hier, maar het komt wel goed. Hoe gaat het met je? Het is vast een gezellig nieuwjaarsfeestje in het kersthuis, hè?’

Emelie keek naar de kerstversiering in de keuken en de felrode, glanzende keukendeurtjes en zuchtte een beetje.

‘Ja, het ziet eruit zoals altijd, iedereen is hier en het is heerlijk. De meisjes zijn gelukkig en Andreas is fantastisch.’

‘Niet dat ik niet een beetje jaloers ben... Maar heb je de kleintjes over jullie verteld?’

‘Nee zeg, nee! Nog niet, dat doen we later wel, het is nu zo veel geweest met de kerstmarkt en Kerstmis daarna. En het was zo leuk dat je langskwam, echt hartverwarmend.’

‘Nou, ik had het ook hard nodig, kan ik je wel vertellen,’ zei Sara, die om een van haar kinderen moest lachen.

Emelie lachte.

‘Maar zeg, jij schijnt het druk te hebben, ik zal je niet langer ophouden. Ik wilde je alleen een gelukkig nieuwjaar wensen en ik hoop dat je snel een keer terugkomt. Er is zoveel dat ik je wil vertellen en waarover ik met je wil praten.’

‘Over de baan die je in gedachten hebt?’

‘Ja, onder andere,’ zei ze lachend.

Emelie keek uit het keukenraam naar de besneeuwde tuin. Na de kerstmarkt was de rust op Sardinön weergekeerd. Toen ze het dorpshuis hadden opgeruimd en de inkomsten en uitgaven voor tafelhuur en elektriciteit hadden uitgerekend, beseften Christer en zij dat ze winst hadden gemaakt, en een behoorlijke winst ook. Zo konden ze allebei opgelucht ademhalen omdat hun eerste project samen echt zo goed was gelukt als ze voor ogen hadden gehad, en in de weken die volgden kon Emelie zich met haar meisjes voorbereiden op kerst. Linn bakte, natuurlijk, en Liv en Linnea, Tore, Kajsa en een paar andere vrienden hielpen mee. Kerstversiering was nauwelijks nodig in het meest kerstachtige huis op heel Sardinön, maar Emelie koos haar favorieten uit, kocht een boom en gebruikte wat van Astrids kerstballen, glitters en rode kralen. Ze had de kostbare vaas op een veilige plaats opgeborgen en na de feestdagen was ze van plan iemand te vinden die hem voor haar kon taxeren en verkopen. Het zou een welkome aanvulling zijn op haar huishoudbudget. Misschien konden ze een deel van dat geld gebruiken voor het renoveren van de keuken en de muur weghalen? Als ze hier tenminste bleven wonen. Jaar voor jaar, had ze tegen zichzelf gezegd, en tegen de herfst zou het eerste jaar voorbij zijn en vóór die tijd zou

ze nieuwe beslissingen moeten nemen. Maar nu had ze Andreas en dat maakte de beslissing moeilijker. Ze hadden geprobeerd hun liefde zo goed mogelijk geheim te houden. Als de jongste meisjes naar bed waren, glipte Andreas via de veranda naar binnen, of Emelie glipte naar het gastenverblijf. Wanneer Liv en Linnea 's morgens wakker werden, stond Emelie in de keuken met het ontbijt klaar en een blos op haar wangen. Ze dacht dat ze niets vermoedden van wat er om hen heen gebeurde.

‘Maar wanneer kom je terug naar het eiland om ons te bezoeken? Snel, hoop ik!’ zei Emelie.

‘Ik zal er gauw weer zijn, maar ik moet eerst wat dingen regelen. Maar hé, gelukkig nieuwjaar lieve schat, nu moeten we opschieten – we hebben nog maar een paar minuten,’ zei Sara met een licht gestreste toon in haar stem.

Andreas verscheen in de deuropening van de keuken en keek Emelie vragend aan met een glas in zijn hand, dat hij haar aanreikte. Emelie glimlachte naar hem.

‘Ja, Andreas is net met de bubbels gekomen. Tot volgend jaar! Gelukkig nieuwjaar en de groeten aan iedereen!’

Op de veranda had iedereen zich verzameld. Emelie stond naast Linn en pakte haar arm, terwijl ze toekeken hoe Christer, Stig en Carina als een kip zonder kop op het gazon rondrenden in een poging een vuurwerktafel op te zetten.

‘Ze zijn niet goed wijs. Ze kunnen het nergens over eens worden, Christer en Carina, maar ze lijken toch erg dol op elkaar. *Weird!*’ lachte Linn.

Emelie leunde tegen haar oudste dochter aan.

‘Hoe gaat het met jou en de baby?’

Linn legde een hand op haar buik en glimlachte blij naar haar moeder.

‘Ik heb geen idee, ik kan de baby nog niet voelen.’

Emelie gaf haar een liefdevol klopje op de arm.

‘Gekkie, dat weet ik ook wel, het is nog zo vroeg. Ik bedoel, hoe gaat het met *jou*?’

Linn hield het glas omhoog met iets bubbelends en doorschijnends erin.

‘Afgezien van het feit dat ik Sprite mag drinken als een kleuter, gaat het helemaal prima. Zelfs niet misselijk. Kijk, daar is Birgitta!’

In het huis aan de overkant van de weg, stond Birgitta op haar veranda uitzinnig te zwaaien en iedereen op Emelies veranda zwaaide terug. Naast Birgitta zat haar man, van top tot teen dik ingepakt in zijn rolstoel. Tijdens de kerstvakantie was hij achteruitgegaan en nu zagen ze Birgitta niet vaak meer omdat haar man nog meer hulp nodig had dan voorheen.

‘Arm kind, ze wilde echt bij ons komen,’ zei Emelie tegen Andreas, die naast haar stond.

‘Hmm, maar hij is er behoorlijk slecht aan toe, begrijp ik,’ zei Andreas.

Beneden op het grasveld hadden Christer en Carina, onder toezicht van Stig, het vuurwerk in orde gemaakt en Christer keek op zijn telefoon en begon af te tellen.

‘Tien!’

‘Mam, het is bijna nieuwjaar!’ riep Linnea boven het aftellen uit en Emelie knikte.

‘Negen, acht, zeven, zes...’

‘Het wordt een geweldig jaar, mam, denk je ook niet?’ vroeg Linn glimlachend.

‘Vijf, vier, drie...’

‘Ja, schat, ik denk het wel,’ zei ze, terwijl ze glimlachte en Andreas arm stiekem vastpakte zodat de kleintjes het niet zouden zien.

‘Twee, een - gelukkig nieuwjaar!’

Liv en Linnea vielen tegen Emelie en Andreas aan en ze omhelsden elkaar alle vier. Linn en Oskar zoenden en keken elkaar diep in de ogen, Oskar met een hand op Linns buik. Sussi en Stina dolden met Jenny en Birgitta hief haar glas in de richting van Christer en Carina op het gazon, maar misschien nog wel het meest in de richting van Stig, die voor haar boog en haar een kushandje toewierp. Andreas fluisterde in Emelies oor.

‘Gelukkig nieuwjaar, mijn liefste, mooiste Emelie. Ik ben het met Linn eens, dit gaat een geweldig jaar worden.’

Emelie gaf hem een wat stijve, voorzichtige zoen op de wang en knikte met tranen in haar ogen. Ze wilde dit gevoel voor altijd vasthouden. Zij en Andreas, haar twee jongste dochters, helemaal onder de suiker van al het snoep, maar gelukkig en veilig, en al die nieuwe mensen om haar heen die nu zo vertrouwd waren. Het gevoel verwarmde haar van binnen en ze wilde zich altijd zo voelen. Warm en zacht en veilig... Haar gedachten werden onderbroken door een gehuil vanaf de veranda aan de overkant en ze keek op uit Andreas warme omhelzing. Ze zagen Birgitta’s man ineengezakt in de rolstoel zitten en Birgitta drukte wanhopig op het noodalarm.

‘Help, help, hij ademt niet! Kurt! Kurt! Wakker worden Kurt!’

Christer en Stig sprongen over Emelies hek en konden op het nippertje voorkomen dat Kurt viel, maar zijn lichaam was slap en levenloos.

‘Heb je 112 gebeld?’ riep Stig.

‘Ja, ja, we hebben een directe lijn naar het ziekenhuis. De reddingshelikopter is onderweg!’

Birgitta’s stem sloeg over. Iedereen op de veranda stond als bevroren. Ze zagen eruit als acteurs op een podium. Stig en Christer die de levenloze man met hangend hoofd overeind hielden, Birgitta die ernaast stond met tranen in haar ogen, terwijl ze naar de hemel keek alsof ze de helikopter uit het niets wilde laten verschijnen. Sussi en Stina waren gestopt met dollen en Carina en Jenny stonden te staren, net als zijzelf. Maar toen kwam Emelie bij haar positieven en ze rende naar binnen, pakte haar donsjas en trok haar Uggs aan.

‘Ik ga naar Birgitta,’ riep ze naar de kinderen en ze rende over het gazon.

Emelie hoorde de helikopter achter zich en zag Birgitta naar de hemel wijzen. Zij nam in twee stappen de trap naar de veranda en sloeg haar armen om Birgitta heen, die snikkend met haar hoofd tegen haar borst leunde.

‘Nu is het voorbij, ik weet dat het voorbij is...’

‘Nee, nee, het komt wel goed, je zult zien dat het goed komt,’ troostte Emelie haar, terwijl ze over haar rug streekte.

Birgitta schudde haar hoofd.

‘Nee, nu is het voorbij. Het ging zo slecht met hem en ik heb hier gewoon op gewacht,’ zei ze met een ernst in haar stem die Emelie nog niet eerder had gehoord.

De helikopter naderde en Christer en Stig droegen de rolstoel met Kurt erin naar het grasveld. Zachtjes landde de grote metalen vogel tussen de huizen en twee ambulancebroeders sprongen er gehurkt uit. Tussen hen in hadden ze een brancard waarop ze Kurt snel neerlegden en ze begonnen met hartmassage. Na wat een eeuwigheid leek, droegen ze hem de helikopter in en Birgitta

ging met hen mee. Emelie zwaaide zwakjes naar haar toen de helikopter opsteeg. Stilte verspreidde zich over Sardinön en plotseling voelde Emelie hoe koud het was, ze trok haar jas strakker om zich heen terwijl ze terug naar huis liep. Christer en Stig sloten zich bij haar aan en samen liepen ze het kersthuis binnen, waar ze werden begroet door vele bedroefde gezichten.

‘Linn, heb je nog wat glühwein over waar we ons mee kunnen warmen? Laten we het beste hopen voor Birgitta – en voor Kurt,’ zei Emelie.